

blive hjulpsne paa et ganske væsentligt Punkt, der, hvor de føle sig mest trykkede. — Saa maa jeg endnu rette en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Nørre-Sundby (S. Jensen). Jeg ved ikke, om det ærede Medlem for Værninge (H. Holm), ogsaa vil gøre det, ellers tror jeg nok jeg kunde gøre det ogsaa paa hans Vegne. Det ærede Medlem for Nørre-Sundby havde opfattet os, som om vi havde talt nedsettende om de danske Sognefogeder. Det har aldeles afgjort hverken været det ærede Medlem for Værninges eller min Mening, og vi have heller ikke — det vil man kunne se, naar Tidenden en Gang foreligger trykt — brugt en eneste nedsettende Ytring om dem. Jeg argumenterede ud fra dette, at vor i mange Henseender konservative Landbefolkning ikke vilde anse det for nogen særdeles Højtidelighed ved Ægtef. at møde hos Sognefogeden, og at Sognefogeden i mange Tvivlsfælde vilde være filllet ret ubehageligt. Jeg har dette ikke blot fra min egen Tankegang, men jeg har desuden, medens dette Lovforslag har været fremme, talt med et Par Sognefogeder, som have været ganske enige med mig, ja endog givet mig Tanker i den Retning ved at udtale, at det var noget, man meget nødtigt vilde have. Det ærede Medlem for Nørre-Sundby lod til slet ikke at have noget imod det. Han er nu ogsaa en meget ivrig Sognefoged. Saa vidt jeg hørte det, havde han været Sognefoged i 4 Aar, og havde altsaa overtaget den Bestilling paa en Tid, hvor for Næsten mange Venstremænd betænkte sig paa at gaa ind til at blive Sognefogeder; han har været saa ivrig for at blive det, at han ikke har taget noget Hensyn til, at det var Provisorietider. Jeg kan nu for Næsten godt tilgive ham, at han gjorde det, naar han havde Lykt til det, men det viser jo, at han har Lykt til den Gerning og vel altsaa ogsaa har Lykt til den Del af Gerningen, der bestaar i at vie Folk. Men denne hans Iver for Arbejdet har gjort ham for lydhør i dette Tilfælde, for jeg hverken har sagt eller har haft i Sinde at sige noget nedsettende om danske Sognefogeder; jeg ærer og agter dem, lige saa vel som jeg ærer og agter andre gode Mænd i den ene eller den anden Stand. Dette har jeg ønsket at sige, fordi jeg ikke vilde, at der skulde komme fejle Anskuelse ud om denne Sag. Det ærede Medlem vil ikke kunne paavise nogen eneste nedsettende Ytring om Sognefogederne, hverken fra det ærede Medlem for Værninges eller fra min Side.

Mf. Christensen: Det er en Ytring, der for noget siden kom fra det ærede Medlem for Aalborg Amts Lite Valgkreds (S. Jensen), som giver mig Anledning til et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem var saa glad ved Bestemmelsen i § 13 om, at Præsten baade skulde have Lov til at sige ja til at give Ægtef. den kirkelige Indvielse og Lov til at sige nej dertil. Jeg har en ganske modsat Følelse. Jeg synes, at dette er en meget uheldig Bestemmelse. Den er sat ind i Lovforslaget for at værne om Præstefriheden, men den kan i mange Retninger komme til at gaa ud over dem, der indgaa Ægtef., paa en saarende og stødende Maade, som der slet ikke er nogen Grund til. Lad os tage det Eksempel, at Præsten vægrer sig ved at velsigne et Ægtef., fordi han som Basis for Vægringen ser et mere eller mindre klart Bibelsted. Den højterede Kultusminister oplyste jo, at disse Steder i Bibelen, der forbød Præsterne at vie forskellige Folk sammen, ogsaa kunde være Genstand for Fortolkning — lad os da tage et af dem, der ligger klarest for, Forbudet mod Ægtef. af frastilte. Præsten har altsaa baade efter denne Lov og efter sin egen Samvittighed Grund til at nægte at indvie et saadant Ægtef. Men har han Lov til overhovedet at nægte at indvie Ægtef., har han ogsaa Lov dertil, naar han af en eller anden Grund har noget personligt udestaaende med Ægtef. ene eller en af dem, ja, det kan komme saa vidt, at en Præst nægter at indvie et Ægtef., fordi vedkommende Brudgom har sagt ham imod i en Skolekommission eller et Sogneraad. Jeg synes, det vil være meget utilbørligt overhovedet at give Præsten Ret til at nægte at velsigne et Ægtef. Jeg opfatter en Præsts Embede som enhver som helst anden Embedsmands Stilling, altsaa saaledes, at han skal udføre de til hans Embede henlagte Funktioner. Det har han at gøre, derfor saar han sin Løn, og nogen Ret til at frasige sig at udføre sine Embedsfunktioner skal denne Embedsmand lige saa lidt have som en hvilken som helst anden Embedsmand. Han har Valget imellem at blive Embedsmand eller lade være at søge Embede, og vil han ikke udføre Funktionerne, kan han tage sin Afsted. Jeg tvivler imidlertid meget paa, at vore Præster skulde ville tage deres Afsted, fordi de skulle efter Loven have en Pligt til at indvie et borgerligt indgaaet Ægtef., selv om det paa en eller anden Maade maatte støde deres Følelser. Jeg tror det ikke og finder mig bestyrtet deri ved en Ytring af den ærede